

Capítol

EL REGAL de l'àvia PEN

La Maisie era una nena normal i una nena especial, com al cap i a la fi ho som tots nosaltres, per una cosa o per una altra. Els cabells, per exemple, els tenia normals: llargs, castanys i llisos, ideals per fer-hi una cua o un parell de trenes, sempre que la seva propietària tingués la paciència d'estar-se asseguda fins al final. Els ulls els tenia especials: grossos, una mica separats i del color de l'ambre o la mel fosca, intensos. La resta era normal: el nas, l'alçada, el tipus. Però la seva curiositat era especial: als molt curiosos se'ls anomena tafaners, però això no vol

pas dir que sempre vulguin saber el que fan els altres; és que de vegades es fan preguntes o busquen respostes, i al final acaben descobrint més del que caldria.

Especial era també el rellotge que sempre duia al canell: petit, d'or, gens apropiat per a una nena. Però ella l'adorava i mai no se'n separava. L'esfera era tan minúscula, que ningú no s'adonava d'una cosa especial que tenia aquest rellotge especial, però ja en parlarem després.

El rellotge era un regal de l'àvia Pen, que era una altra cosa especial en la vida de la Maisie, millor, una persona. Tots els avis són especials; a la seva manera: amables i generosos, antipàtics i distants, o antipàtics i generosos, o amables i distants, i moltes coses més. Però sempre són interessants, perquè han viscut molt, han vist un munt de coses i han conegut els pares dels seus néts, o sigui els seus fills, de petits, i això als fills d'aquests pares no els passa mai; però alguns són més interessants que uns altres.

L'àvia Pen era realment interessant i realment especial. Per què? Farien falta pàgines i pàgines per explicar-ho, però s'entendrà millor si la coneixem en un dia qualsevol, un dels molts transcorreguts amb la Maisie, que, per si no us n'heu adonat, era la seva néta preferida. Potser perquè era l'única i, per tant, l'àvia no podia ni havia de triar. La Maisie sempre pensava que això era el millor: no li hauria agradat haver de compartir l'àvia Pen amb altres nens. Era una àvia en exclusiva. Era tota seva, i l'adorava.

De vegades, no.

—Menja't els pastissos, Maisie. No deus voler que els tornem intactes —va dir l'àvia Pen, mirant la safata on hi havia unes quantes profiteroles, els pastissos preferits de la Maisie.

Cap resposta.

L'àvia Pen va sospirar.

—D'acord, continua emmurriada tota la vida. Aquesta vegada, t'ho he dit i t'ho repeteixo, no et podia dur amb mi. T'hauries avorrit.

—No em diguis que et vas passar tota l'estona tancada a la universitat dels papirs. No m'ho crec —va

deixar anar per fi la Maisie. Va agafar un pastisset amb dos dits i se'l va posar a la boca. Si més no en això l'àvia Pen tenia raó: aquelles delícies no es podien rebutjar.

Però, d'altra banda, continuava enfadada. Un viatge a Egipte, a Alexandria, sense la seva néta única i preferida: era per fer-li mala cara una bona estona almenys.

—La veritat és que vaig anar a fer uns quants tombs —va admetre l'àvia Pen ignorant la cara de pomes agres de la Maisie—. Fins i tot vaig trobar temps per comprar-te un regal. Però si continues fent-te l'ofesa, me'l quedo jo.

La boca de la Maisie es va eixamplar en un somriure. Però no podia cedir tan ràpidament. Se la va omplir amb un altre pastisset.

—No pensis que em podràs comprar —va rondinar.

—I tu no parlis amb la boca plena.

—No ho faig mai.

—Ara ho estàs fent.

L'àvia Pen era una defensora de la bona educació, i la Maisie en aquest precís instant s'estava empassant

el menjar a propòsit per fer-la enfadar, però no era una cosa que li sorgís de manera natural. Per això, es va empassar el segon pastisset i es va netejar la boca, abans de dir en el to més indiferent possible:

—Un regal, has dit?

—Petit —va dir l'àvia Pen, ocultant la satisfacció per la seva victòria—. Però valuós... —I va donar a la seva néta una bosseta de paper doblegada unes quantes vegades sobre si mateixa. La Maisie la va agafar: a l'interior s'advertia un paquet minúscul. Li va passar el dit per damunt—. Llavors, t'agrada?

—No ho sé encara. Com ho puc saber? De tota manera, gràcies. —I la Maisie li va fer un petó a la galta.

L'àvia Pen era especial fins i tot en el físic: semblava més jove del que era, encara que preferia no parlar de la seva edat; els cabells blancs els duia molt curts, com un noi al començament de les vacances d'estiu, i sempre vestia conjunts de tons en la mateixa gradació.

Aquell dia havia triat el blau: pantalons blau fosc, jersei blau elèctric, un collaret de grans de lapislàtzuli grossos com boles de billar i un xal blau molt fi que

li envoltava el coll. I quan es movia es percebia clarament l'aroma d'aquell lleuger perfum francès dels anys trenta que havia fet servir la seva mare abans que ella: talc i vainilla junts. La Maisie sabia que algun dia també seria el seu.

L'àvia Pen es quedà mirant la Maisie mentre aquesta obria el paquet, a poc a poc, per assaborir el moment.

—Admeto que l'embolcall no és gran cosa —va dir—, però el que compta és el contingut, oi?

—Temia que diguessis el record —va dir rient la Maisie, subjectant amb el polze i l'índex un petit escarabat d'or amb les ales de lapislàtzuli, que penjava d'una cadeneta finíssima—. Que maco, sembla de veritat!

—I porta sort, com els de veritat quan se't posen al cap o en un braç. Encara gràcies que no ets una d'aquestes nenes porugues que s'horroritzen quan veuen un insecte, sigui real o fals.

—Estaria bé que aquest fos real —va dir la Maisie movent-lo entre els dits—. El podria domesticar...

—Aquest és encara millor que un de real —va dir l'àvia amb una lluïssor als ulls.

—Va, vinga, explica't —va dir la Maisie amb la mateixa llúissor, com un eco de llum. L'àvia Pen mai no li feia regals banals o normals. Sempre tenien *alguna cosa*.

—Et serà útil en el moment just —va afegir l'àvia, fent-se la misteriosa.

—És el que sempre dius —va protestar la Maisie. Va passar la joia a l'àvia Pen i es va inclinar perquè li cordés la cadena—. On el vas trobar?

—En un carreró d'Alexandria hi ha una petita botiga on venen de tot però on no venen res. —Era l'àvia de sempre, capaç de transformar en conte qual-sevol peripècia—. Hi vaig entrar atreta

per aquest xal. —I es va tocar la bufanda de gasa que duia al coll—. N'hi havia un munt penjats davant la porta, com una cortina arc iris. A dins era ben fosc, però quan els meus ulls es van habituar a la foscor,

hi vaig veure un homenet amb un caftà blanc i un fes. Semblava sortit d'una novel·la d'aventures. Estava assegut rere una taula i netejava un llum de llautó. Em va saludar amb un gest del cap i li vaig preguntar si podia fer un tomb per la botiga.

Semblava la cova de les meravelles, Maisie: m'ho hauria endut tot. Teles, punyals, joies, catifes... Al final em vaig decidir pel xal i per això. —I va assenyalar l'escarabat, immòbil sobre el coll de la Maisie—. Per fi vaig sentir la seva veu. Va fer el compte, i jo no vaig regatejar com fa tothom a Egipte: és tan poc elegant! Em va dir: «Vostè és una autèntica senyora. Entén que el preu i el valor de les coses no són sempre el mateix». «Gairebé mai», vaig dir jo. Ell va assentir i va afegir: «L'escarabat té un do». «Tinc la persona adequada a qui regalar-lo», vaig dir jo. Després li vaig donar els diners que li devia, però no els va voler. Va moure el cap. Jo vaig insistir, i un moment després ja no hi era. El vaig cridar, vaig descórrer la cortina que hi havia al fons de la botiga, vaig mirar darrere del munt de catifes, de les mampares, de les escultures: res. Així doncs, me'n vaig anar.

—I els diners? No em diguis que te'n vas anar sense pagar...

—Doncs sí, la veritat. Però de seguida els vaig fer servir en una altra cosa. Quan vaig ser fora, els vaig

donar a un nen a canvi d'això. —I va treure de la bossa una ampolleta tancada amb un tap de suro i segellada amb lacre. La va inclinar a contrallum—. Sembla tinta. Potser la pots fer servir per escriure una bonica història de misteris i desaparicions.

—I per a tu què et vas comprar? —va preguntar la Maisie.

—Això —va dir l'àvia, allargant el braç sobre el qual serpentejava una cadena d'or llaurat—. És el símbol de Cleopatra. Una important reina egípcia, sàgia i hàbil, que enamorava tothom, fins i tot els grans guerrers de Roma, com Juli Cèsar i Marc Antoni. Una dona per la qual es desencadenaven guerres.

—Una reina a Egipte?

—Sí. Justament a Alexandria. En aquells temps, les dones reines eren una raresa.

—I per què tenia una serp com a símbol? —va preguntar la Maisie, fixant-se en l'ull vermell fosc de l'animal de metall que cenyia el canell de l'àvia.

—És el símbol del seu destí. Al final d'una llarga aventura, va fer que la mossegués un àspid i va morir

enverinada. Va triar anar-se'n abans que caure presonera dels romans.

La Maisie va sentir una esgarripança.

—Tens fred? —li va preguntar l'àvia Pen.

Es va treure el xal blau i el va posar al voltant del coll de la nena.

—És fi, però escalfa.

—No, no és el fred —va dir la Maisie—. Pensava en aquesta reina de qui parlaves. És una història trista, la seva...

—Només al final. I el final de les històries sempre és una mica trist, oi? Encara que només sigui pel fet que és el final.

—Quin xal més bonic! M'imagino d'on ha sortit —va dir la mare de la Maisie en obrir-li la porta.

—I mira això —va dir la Maisie, apartant la gasa blava per mostrar-li l'escarabat.

—Mmm... sembla antic —comentà la seva mare, inclinant-se per veure'l millor—. L'àvia Pen, com sempre... Objectes massa valuosos per a una nena.

—Ah, ja saps que jo mai no perdo res —va afirmar la Maisie, desenrotllant-se amb cautela el xal del coll.

—Excepte el temps. Has fet els deures?

—Sí, a la pastisseria. M'agrada resoldre els problemes amb una nou de nata a la boca. Fins la geometria té un gust propi. Però encara em falten els de geografia. —I la Maisie va desaparèixer a la seva habitació abans que la seva mare comencés a rondinar.

Els deures són els deures. No hi ha màgia ni misteri que els pugui resoldre, ni àvies extravagants

que aconseguixin fer-los desaparèixer. La Maisie va obrir el llibre per un mapa del Mediterrani i va decidir que tots aquells noms dispersos per les seves costes eren massa per aprendre'ls.

Després va obrir l'ampolleta de tinta, o si més no ho va intentar: el tap es resistia. I quan per fi va cedir, un rierol fosc va caure sobre el blau del mar. «Que estrany!», va pensar la

Maisie. «Una serp que recorre el mar davant d'Egipte. El mateix mar que veia Cleopatra».

Va sospirar i va apartar el llibre: sabia perfectament que per més que s'hi esforçés no aconseguiria concentrar-se, no aquella tarda. La reina, el verí, l'escarabat, la tinta: tot li indicava el mateix. «Ho sé», es va dir la Maisie. «Necessito anar a fer un tomb. He d'esbrinar més coses».

I, com sempre, la seva idea de tomb —res a veure amb una passejada per distreure's— la portaria força lluny. Es va descobrir el canell esquerre i va fregar l'esfera del rellotge, dibuixant cercles en el sentit contrari al de les busques. Aquestes van començar a moure's lentament cap enrere. Fet. Només havia de tancar els ulls i esperar.